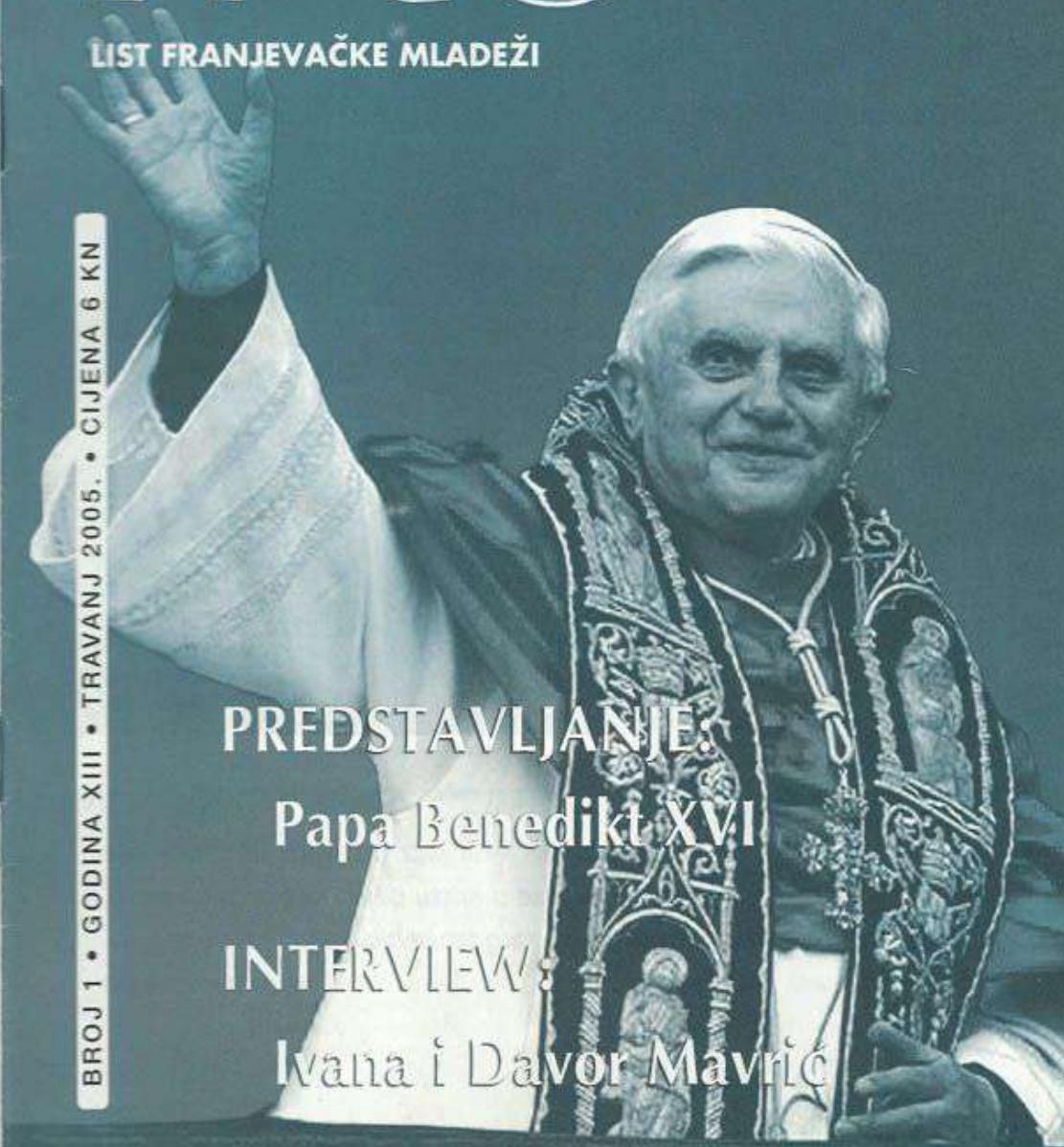

ISSN 1331 - 6109

TAU

LIST FRANJEVAČKE MLADEŽI

BROJ 1 • GODINA XIII • TRAVANJ 2005. • CIJENA 6 KN

PREDSTAVLJANJE:
Papa Benedikt XVI

INTERVIEW:
Ivana i Davor Mavrić

"Ljubav, ona je ili jača od smrti ili uopće nije ljubav. Ako se u Kristu pokazala jačom od smrti, pokazala se zato što je bila ljubav za druge."

papa Benedikt XVI

uvodnik

Dragi moji!

Evo, proljeće je već davno došlo. Zajedno s njime dolaze i novosti. Ove godine možda malo drugačije, veće novosti nego što je to uobičajeno. Velika većina nas (da ne kažem svi) je do ovoga travnja znala za samo jednog papu, Ivana Pavla II., a sad nas je Bog obdario i drugim, papom Benediktom XVI. U skladu s time, u ovaj broj smo uvrstili govore pokojnog Ivana Pavla II. upućene upravo nama, mladima u Hrvatskoj. To nam je prilika da bolje usvojimo poziv Crkve da doista živimo život.

Odlučili smo i dalje održavati vezu s Drugim i Trećim franjevačkim redom. Na koji način i kojim tehnološkim dostignućima se koriste da uspostave i održe veze, saznajte u našoj "rešetkastoj" rubrici.

Povezano s tim papinim porukama i uspostavljanjem veza, imamo već i konkretnu priliku da to započnemo ostvarivati. Ovogodišnji provincijski susret na Trsatu i Svjetski dan mlađih u Kölnu nose temu "Dodata mu se pokloniti" (Mt 2,2). Osim najava tih susreta u ovom broju, fra Goran nam je napisao poticajnu meditaciju upravo na tu temu (koje li slučajnosti!). A na kraju, i ja vas pozivam da se susrememo na Trsatu i tamo uspostavimo nove, bolje, dublje, trajnije veze!

Ana

SADRŽAJ

4 MEDITACIJA

"Dodata mu se pokloniti"

12 INTERVIEW

Ivana i Davor Mavrić

21 PAPA BENEDIKT XVI

Predstavljanje

24

Budućnost Frame - regionalizacija

TAU - LIST FRANJEVACKE MLADEŽI

Lista izdaja: Provincijska administracija Franjevacke mladeži Provincije sv. Činča i Metoda

članak i odgovorno urednica: Ana Fruk

Urednicki vježbi: Mato Bogdan, Boško Čosić, Mirjam Grošek, Dora Novosel, Mladen Ilijević

Utorak: Ira Petar Cvjetan

Adresa izdavača: Kapitel 9, 10000 Zagreb, Hrvatska, tel./fax: 01/481-48-24, e-mail: tau-frame@net.hr

Broj lira raduna: 2484008-1101108160

Prestupak: Godišnja pretplata za 4 broja iznosi 24 kn

Hrvatski i engleski jezik u vlasništvo se u dogovoru s izdavačem.

Tisk: Ofset - Merkljin / Lutjevac

DOĐOSMO MU SE POKLONITI

(Mt 2,2)

Čovjek prepoznae sebe i braću i sestre kao dar, tek onda kada prepozna Krista Spasitelja. "Dodosmo mu se pokloniti." Dodosmo mu se darovati. Evandelje, stavljajući ove riječi naslova u usta mudraca opisuje pohod i poklonstvo mudraca koji se susreće s novorođenim Kristom. Kroz darove koje mu prinose oni se sami darivaju, poklanjaju. Taj dogadjaj je prva adoracija - klanjanje u kojem se među prvima, zajedno s Marijom, Josipom i pastirima, poklanjaju i darivaju mudraci. Dopustiti Duhu Svetom da me učini darom Kristu i time postati "istinskim klanjateljem Ocu u duhu i istini jer takve upravo klanjatelje traži Otac" (Iv 4,23); to je istinska mudrost, kojom su bili obdareni mudraci.

Iznimnu karizmu, mudrost prepoznavanja i poznavanja Krista, a zatim i prepoznati sebe i druge kao dar i poklon, imao je brat Franjo. "Gospodin mi je dao braću." Tim rijećima, a još više životom započeo je brat Franjo liturgiju života; neprestano i cijelovito se darivati i poklanjati Kristu s braćom i sestrama.

Učiniti se darom je izraz ljubavi. Samodarivanje je liturgija koju je započeo Krist svojim utjelovljenjem i rođenjem, potpuno predan Ocu, a dovršio ju je na križu prošavši kroz smrt u život. Krist dokida starozavjetno bogoslužje i uspostavlja novu liturgiju ljubavi i samodarivanja u potpunom predanju Očevoj volji. Što to mi Ocu možemo darovati, a da to on već ne posjeduje? To je naša odluka da budemo Njegovi, da mu se darivamo, poklanjamo. To je svakodnevna i trajna adoracija ili liturgija u kojoj se neprestano vraćamo Kristu da budemo s njim. "I ustanovi dvanaestoricu da budu s njime i da ih šalje propovijedati." (Mk 3,14)

Poslanje je povremeno, a da budu s njim trajno. Život apostola je obilježen trajnom Kristovom blizinom, time smo i mi pozvani približiti se Kristu i približiti Kristu one koje susrećemo na putu života. Svako kršćansko zajedništvo proizlazi iz apostolskog života u kojem je prisutan Krist. "Jer gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam i ja među njima." (Mt 18,20) Ovim Kristovim riječima kršćanska zajednica, Crkva, a tako i franjevacko bratstvo Frame postaje prostor Kristove prisutnosti, a time i prostor klanjanja Kristu. Svako naše mjesno bratstvo i sestrinstvo Frame treba računati na jednoga člana više, na Krista.

U godini Euharistije pozvani smo od našega pape Ivana Pavla II. u poruci za XX. svjetski dan mladih pokloniti se Kristu. Pozvani smo učiniti se darom Kristu. Pozvani smo prepoznati Krista u Euharistiji i osluškivati njegov glas u Riječi Božjoj. Ivan Pavao II. nam dovukuje: "Budite klanjatelji jedinoga pravoga Božića, dajući mu prvo mjesto u svome životu! Klanjanje pravome Bogu predstavlja istinski čin otpora protiv svakog oblika idolopoklonstva. Klanjajte se Kristu: On je Stijena na kojoj treba sagraditi svoju budućnost te pravedniji i solidarniji svijet. Isus je Knez mira, izvor opruštanja i pomirenja, koji može sve članove ljudske obitelji učiniti braćom."

Ususret susretu Frame pod okriljem Gospe Trsatske, neka nam Marija Majka Utjelovljene Riječi i "euharistijska žena" pomogne otvoriti oči srca da prepoznamo Krista u Euharistiji, osluškujemo njegov glas u Evandelju i ljubimo Njega u svojoj braći i sestrama.

fra Goran

DOĐOSMO MU SE POKLONITI

(Mt 2,2)

Potraži u tekstu poruku koju je papa Ivan Pavao II. rekao u svetištu Gospe Trsatske, 8. lipnja 2003. g.

"-----!
-----!"

Klanjanje pred Presvetim

Budući da je ovo Godina euharistije, odlučili smo kroz ovu anketu malo vidjeti što neki od vas misle o klanjanju kao izrazu pobožnosti prema Presvetom oltarskom sakramantu te kako se u njoj pronalaze.

Natalija Letica, Frama Bjelovar:

Prignuta koljena, skupljene ruke. Tako smo ponizni pred Gospodinom. Priznajemo da smo mali, klanjamо se Kralju u svetoj Hostiji, onome koji nas je stvorio. On dolazi k nama, dodiruje naše sreć i uranja u svoju ljubav. Bog želi klanjače, želi molitelje. Za mene je klanjanje gledanje u nutrinu svoje duše i pronalaženje Isusa, jedinog koji je dostojan klanjanja.

fra Krinoslav Kocijan:

Klanjanje Presvetom oltarskom sakramantu za mene je prilika za dubok i iskren susret sa Živim i Prisutnim. To su darovani trenuci sabranosti, intimne komunikacije i otvorenosti Bogu koji na tako jednostavan i snažan način želi biti među nama da bi nam

oblikovalo srce kako bismo živjeli euharistijski: pošto smo primili njegovu Riječ. Tijelo i Krv, da to bogatstvo i taj dar razdajemo bližnjima - u svojoj obitelji, u sredini u kojoj živimo i djelujemo, u zajednici i pri svakom susretu da smo spremni "dati razlog nade koja je u nama". Biti krace ili duže vrijeme pred izloženim Presvetim - toliko sam puta to osjetio - znači otvoriti se i "razgoliti" pred Istinom koja me "svega pronicе i poznaje", koja "zna kada sjednem i kada ustanem" (usp. Ps 139). Nakon takvog susreta sa Susretnikom koji nas uvijek strpljivo i dobrostivo čeka, uvijek pomislim kako sam prerijetko i nesabran pred njim, kako propuštam tolike prilike biti obogaćen, naci mir, snagu i volju za život i rad, biti spoznati i upoznavati svoga Stvoritelja. Zato: budi hvaljen i slavljen Isus u Presvetome oltarskom sakramantu sada i vazda i u vjeke vjekova!

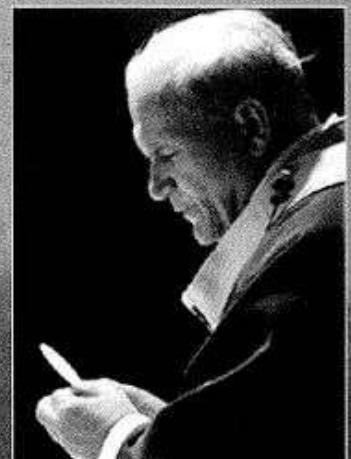
Maja Šišeta, Frama Kaptol:

Klanjanje je jedan od meni najdražih oblika molitve. Ono je prilika da zaboravim na brige, smirim mиш i prepustim se djelovanju Duha Svetoga. To je trenutak u kojem zaustavim svoje riječi i u tišini osluškujem što Bog meni želi reći. Upirem svoj pogled u živoga Krista i zahvaljujem mu što me pozvao u život.

Jelka Koyacević, Frama Virovitica:

U trenucima kada me Gospodin poziva da mu predam sve i kada u poniznosti svoga srca mogu doći pred nj, sjetiti se velike, svecе žrtve na križu i slavne ljubavi. On mi tu ljubav i svoju blizinu ponovno na poseban način daruje, predaje... Ja posebno na klanjanju volim trenutke tišine - vjerojatno kroz nju onda Bog govori najviše. Trenuci su to kada pred sobom stojim ne sama, nego s Isusom. Ne moram se bojati nikoga, pa ni svojih slabosti. On sve uzima. On daje snagu za dalje, za više, za bolje; on čisti srce, otvara sve njegove prozore i vrata kako bi što više ljudavi uslo u njega, i iz njega bilo dalje darovano...

**Pripremila:
Dora Novosel, Frama Kaptol**

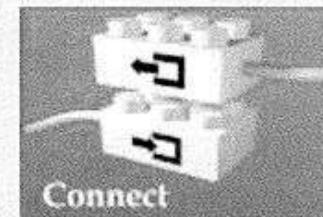

CONNECTED TO . . .

Zanimljiv naslov. Pitah se od kuda početi? Otvorih stranice Filipovića (englesko-hrvatskog rječnika) ne bih li saznala i neka druga značenja riječi, i nadoh: spojiti, spajati; (u mislima) dovodići u vezu, povez(iv)ati ili biti u vezi. Shvatih kako je ovo riječ koja mnogo govori; riječ koja se osvrće na prošlost, govori o sadašnjosti i ostavlja nadu za budućnost. I zapitah se na što sam ja povezana, s kim sam u vezi (ok, djelomično odgovor i znate) i koje veze želim učvrstiti?

Bog ili svijet....

Uzmem li u obzir vrijeme kao osnovni kriterij, tada se odgovor nameće sam od sebe - posao. U svom pretjeranom perfekcionizmu često se nađem zarobljena i gotovo navezana na posao, te tako opravdavajući se nedostatkom vremena, prečesto stavljam Boga na listu čekanja. A sve to rezultira prazninom koju ni jedan posao ne može ispuniti. Mnogo toga podređujemo poslu jer današnja "demokratska" civilizacija i nema sluha za prave kršćanske vrijednosti te je lakše pustiti se niz rijeku, negoli plivati uzvodno.

Bog je i prečesto marginaliziran kako u društvu tako i u meni samoj. No, baš susret sa svojom prazninom vraća me na Izvor života. Kristov "Slijedi me" koji odzvanja s mnogobrojnih stranica Evangelijsa vraća me ponovo u Očev zagrljaj. On, prisutan, pruža ruku i strpljivo čeka na moje da, na tvoje da... U knjizi "Sjećanje i identitet", papa Ivan Pavao II. ističe važnost Kristova "Slijedi me" kao zadaće dane čovjeku. On u mene i tebe polaze nadu da ćemo uvijek iznova tragati za Izvorom života, kroz stalnu osobnu predanost tj. na putu svjesna rada na sebi.

Biti "konektiran" na Izvor života znači živjeti; znati ga susretati u ljudima; znati se darivati i, u konačnici, znači biti bolji čovjek...

Andreja Brigić

N a internet? A-a! Satelitsku? Nemamo ni TV! Google.

Za mene je važna povezanost sa Izvorom - izvorom moga bitka, mira i dobrohotnosti. Samo napojena s tog izvora mogu se napuniti smislom, smislom svog postojanja i to mi daje da gledam drugaćim očima, te da nastojim živjeti drugačiju logiku od ovoga svijeta. Strašno mi je zato važna Euharistija. Biti povezana sa žrtvom Velikoga petka! I u danu žrtvovati se na oltaru svakodnevice upravo snagom one Riječi koja je pročitana i odzvana u dubinama, te snagom Isusove prisutnosti u meni, sjedinjenju u svetoj Prci. I tu opet izniče nova svijest i pitanja, ispit o povezanosti s tijelom Kristovim.

Jesam li živi ud? Plodna smokva? Milosrdan Samaritanac? Ili stariji sin? Carinik ili farizej? Jesam li u zajedništvu u patnji i radosti mističnoga tijela Crkve?

Svi smo mi jedno, povezani vaznenim otajstvom, Žrtvom koja se prikazuje za nas svakog časa. I volim se u danu sjetiti, te se poklonom i duhovnom priceštu uključiti. Lijepo je i iskustvo povezanosti u

konkretnoj misi, negdje se slavi, a ja molim u klanjanju pred Gospodinom, za propovjednika i slušatelja razmatrajući istu riječ Pisma s molbom da ona i u meni donese rod.

Povezana s izvorom svoje karizme, s duhom utemeljitelja i unutar naše franjevačke obitelji kao klarisu stavlja me opet na ispit. Osjećam da ne mogu živjeti svoj poziv potpuno ako on nije u povezanosti s onima koji u Franjinom i Klarinom duhu žive i jesu. Za Franju i Klaru važna je, a tako i za nas povezanost s prirodom po kojoj zbog stvorenog hvale Stvoritelja. O, koliko je važan i prirodni zakon u nama što nam ga Nebeski Otac upisa - savjest.

Biti povezan za mene ne znači samo biti u vezi. Rekli bi, povezani krvlju, rodbinskom vezom, biti - to je simbol zajedništva. Povezani krvlju Krista pravog i neoklanjanog Jaganjca!

Chat nema tolike mogućnosti kao mjesto pred tabernakulom, priključak zahtijeva jednostavnost, a spaja svjetove!

S tog mjesta Vas pozdravljam.

*s. M. Celina, OSC
Samostan sv. Klare, Split*

Framaši s Dunava

Sjeme je posijano

Okolnosti su dovele nas dvije u rano jutro u jedan autobus pun djece koja su krenula na izlet zaradi viši bodove na zornicama i ovogodišnji prvi pričesnici. Trošnim autobusom krenuli smo u Đakovo, Našice i Emaus. I dok se mi tako drmamo na putu, hvatamo inspiraciju i u zadnji tren pišemo predstavljanje svoje Frame.

Pa da počnemo. Frama Vukovar osnovana je 5. listopada 2001. pod palicom fra Josipa Vukoje. Budući da smo mi došle kasnije i ne znamo mnogo o tim vremenima zavirili smo malo u našu kroniku. Tada je bilo 14 redovitih članova i 10-ak promatrača ili, bolje rečeno, onih koji bi došli kad bi im bilo dosadno. Od cijele te horde vrlih vitezova do danas je ostalo 2.5 čovjeka. Doslovno. Ne pitajte kako. Ali, bolje da krenemo na štograd veselije teme.

Sjeme koje je posijano, počelo je nicići. Susrete Frame imali smo redovito, a na njima smo upoznavali život našeg velikog ljubitelja Isusa Krista, svetoga Franje. Učili smo raditi i živjeti zajedno prepoznavajući u svakome brata i sestru koji su nam darovani. Talente koje nam je Bog povjerio ugrađivali smo u zajednicu.

Zapis i sjećanja

Prelistavajući kroniku naše Frame nalazim mnogo zanimljivosti (i mnogo gramatičkih i pravopisnih pogrešaka, dakako). Ti su ljudi bili posvuda - u Bjelovaru, Đakovu, Našicama, na Trsatu, u

Slavonskom Brodu, Osijeku... I očito se posvuda dobro zabavili i od starije braće i sestara puno toga naučili. Posebno se ponose posjetu zajednici Cenacolo u Šarengradu i posjetu jednom Vukovarcu (ne Vukovarčaninu) koji je strajkao glađu. Još jedan branitelj kojeg su ostavili bez svih primanja. Zatim su bili u Koprivnici, Virovitici i napokon dolazimo do škole animatora u Vukovaru. Zaboravismo napomenuti da se u međuvremenu pojavio novi duhovni voditelj. Žezlo ili palicu primio je fra Ivan Miklenić u 8. mjesecu ljeta Gospodnjeg 2002.

Odsada, budući da je kronika iz nečijeg nemara ostala prazna (pa to moramo sve napisati nas dvije, jedne male), služimo se samo svojim nesigurnim sjećanjima. Susrete Frame imamo svakog četvrtka u 20 sati. Subotom uvježbavamo sviranje i pjevanje te se pripremamo za animiranje nedjeljne liturgije.

Svidjevši se našem gvardijanu fra Zlatku Špeharu, odlučio je on nas voditi u svibnju 2004. na Srednjoeuropski katolički dan u Mariazell (za one koji ne 'sprehaju

dojić' to se čita: mariacel) gdje smo kišom okupani gacali u pola metra blata. Ni manje ni više. Ne smijem zaboraviti ni kabanice u kojima je toga dana bilo 100 000 ljudi iz cijele Europe i izgledalo je vrlo blešavo. Smržli smo se. Ranije spomenuta plavuša nasuprot mene upravo maše krilima i kresti kako tada nije znala ni di bi ni šta bi od tog očaja i da je joj je došlo da jednostavno sjedne u to blato. I da vam kažem ljudi, Austrija je ipak krasno mjesto čak i kad se 15 sati voziš s hrptom naprilitanih zborišća i to s 3 mjesta manjka u busu. Poprilično gusta stvar. Eto nam savršenog veselja!

No, naše evangeliziranje se protegnulo i na Ulm u Njemačkoj, gdje se održavao katolički dan i mi smo kao predstavnici grada na Dunavu (i Ulm je na Dunavu) tamo bili jedini gosti iz Hrvatske i svijeta. Al', ljudi moji, pustite na stranu sve, čak i 'pustumeseodmorim' uspon uz 700 najzavinutijih i najstrmijih stepenica na svijetu koje vode do vrha ulmske katedrale, tamo je shopping genijalan. A mi smo briljirali svojim nastupom u jednoj krasnoj crkvi. Da ste nas samo čuli uz pratnju milozvučnih nam tamburica...

Smjena vodstva

U kolovozu iste godine (dakle, 2004., ako niste pratili) pater Ivec nam je otisao u Našice. Joj, kakav je to ispráčaj bio... Još jedno od onih slavlja s hrpetinom prave slavonske hrane, one koja najviše deblja.

Zamijenio ga je čovjek "sitnog" stasa - pater Siniša Paušić. Mislim da vam sve govori činjenica da je čovjek, prije nego se zaredio, odabrao zvanje kuhara. Znate, kad on ovo pročita neće od nas ni prašine ostati. Čak ni p od naše prašine.

Još jednu osobu moramo spomenuti. Osobu koja je zaslужna za sve dobro u našoj Frami. Ona je osnovala zbor, naučila nas svirati gitaru i, naravno, ona uvijek više na nas. Osoba "kineskog" osmijeha, naša one and only sestra Gabrijela Tea. Sigurno je znate kao onu koja uvijek nešto sмиšљa i pritom joj iskrice lete iz očiju. Znate onaj zločesti pogled. Ma ona vam je najbolja na svijetu!

Trenutno nas ima 15-ak članova. Ta brojka varira. Mali smo, al' smo složni. Može se reći. Na prvim je obećanjima prošle godine bilo sedam, a na ovogodišnjim, osmero ljudi. Popravljamo se mi. Valjda će nam Bog podariti još koga od ovih naših 'ajmo reć' nezainteresiranih krizmanika, koji nam sada po grupama dolaze na susret da se upoznaju s Framom.

I tako dodosmo mi do kraja. Možda bi najbolje sve ovo sročiti u jednu rečenicu: Duh Sveti nas je doveo u ovo divno zajedništvo Frame gdje se trudimo biti pravi prijatelji Isusa Krista kao što je bio i naš i vaš sveti Franjo!

Ana i Tamara (ona plava),
Frama Vukovar

...upoznali smo se u Ivaninom podrumu...

Budući da vas kroz intervjuje što ih donosimo u našemu listu "Tau" pokušavamo upoznati s ljudima koji su nekoć bili na Frami, koji su sada u FSR-u i/ili žive svoje franjevaštvo u obitelji, tako smo se odlučili u ovome broju predstaviti vam mladi framaški bračni par, Ivanu i Davoru Mavrića. Ivana je dugo godina bila framašica na Kaptolu, a 1998./1999. godine bila je i predsjednica Frame Kaptol. Davor je donedavno bio predstavnik Frame u Međunarodnom vijetu FSR-a za Srednju i Istočnu Europu, a bio je i u onoj prvoj grupi mlađih framaša koji su posijali sjeme za buduće naraštaje Frame. Oni koji ste bili 2004. g. u Sigetu na kapitulu Frame sjetit će te se da je Davor bio i predavač na tom susretu. Pa, evo što su nam oni o sebi rekli.

1. Idemo na početku odmah u glavu! Jeste li se upoznali i zaljubili na Framu i kako je to izgledalo?

Ivana: Upoznali smo se u jesen 1997. godine na dvostrukom slavlju. Meni se rodila najmlada sestra, Lucija. Marija Čiš (današnja Lovrić) je izabrana za predsjednicu kaptolske Frame, a ujedno joj je bio i rodendan. Na fešti je bilo dvadesetak framaša, a među njima i Davor.

Davor: Točnije rečeno, upoznali smo se u Ivaninu podrumu gdje smo Silvestar Vrličić, Dario Brigić, Ante Knez i ja degustirali sve kolače po redu. Zapravo, pozvala nas je Marija, Ivanu uopće nisam poznavao, niti sam imao pojma u čiju kuću i vrt idemo.

Nakon susreta animatora na Taboru, tj. na povratku, u tramvaju sam predložio Ivani da sa mnom ode na trijenale male keramike (framaš Velimir Mikac je imao tamo izložene svoje radove), jer nisam našao drugu žrtvu. Nakon toga počeli smo se intenzivnije družiti.

Ivana: Nije to bila ljubav na prvi pogled, ali sam od početka osjećala da je Davor poseban. Puno smo razgovarali, šetali, zapravo smo se polako upoznavali. Prohodali smo nakon deset mjeseci.

2. Kada i kako je u vama sazrijela odluka za brak?

Ivana: Ne sjećam se da je to bila odluka koju smo donijeli u točno određenom trenutku. Kada nekog voliš i osjećaš ga kao svoju 'drugu polovicu', to se dogodi spontano. Zaručili smo se nakon godinu dana hodanja, a vjenčali 26. kolovoza 2000. godine.

Davor: Mene je ta spontanost bez ikakvoga forsiranja s iščje strane oduševljavala. Nakon četiri mjeseca otkako smo 'službeno' bili u vezi, otišao sam na odsluženje vojnoga roka i tih deset mjeseci, iako smo se rijetko vidali, učvrstilo je našu ljubav i pokazalo mi da bi to moglo biti to.

Ivana: Moram priznati da sam od početka naše veze znala da je to to, iako mu to nisam odmah rekla. Ipak smo mi žene te koje biraju.

Davor: Hmmmm, o biranju bi se moglo razgovarati!

3. Opišite nam malo svoj obiteljski život i obveze. Koliko u svemu tome ima mjesta za molitvu, misu..?

Ivana: Naš je obiteljski život bogat i vrlo zanimljiv. Roditelji smo dvojice dječaka. Filip ima tri godine, a Matej devet mjeseci. Kod nas nikada nije dosadno, iako bismo to ponekad poželjeli. Barem malo dosade! Dan nam započinje oko 6 ujutro i traje, obično bez stanke, do 22 sata. Roditeljstvo je zaista velik izazov u kojem čovjek spoznaje samoga sebe, ali i shvaća kako su djeca pravi

mali ljudi koji su nam darovani da bi nam obogatili život. Bez obzira na sve ponekad i teške trenutke, to mi predstavlja veliko zadovoljstvo i čini me iskreno sretnom. Imali išta ljepe nego kad ti dijete kaže: "Mama, ja te jako volim!"

Davor: U tih 16 sati dnevno, ponekad jedva stignemo misliti na sebe. Dečki su znatiželjni (onih deset tisuća zašto, pa opet zašto) i sve slobodno vrijeme nakon posla posvećujemo njima. Što su veći, uvidam da je odgoj djece zapravo jako odgovorna i teška stvar. Potrebno je puno mudrosti kako bi čovjek odgojio maloga čovjeka. Najčešća molitva na kraju dana je Isusova rečenica (molitva) koju sam jednom čuo kao preporuku od fra Bonaventure Duke: "Gospodine, u ruke tvoje predajem duh svoj." Životi su nam se promijenili i trebalo mi je vremena da shvatim kako stari modeli i šablone duhovnosti više ne mogu egzistirati.

Ivana: Kako nam se život potpuno promijenio u odnosu na onaj kada smo bili studenti, tako se i način izražavanja naše duhovnosti morao promijeniti. Puno je manje vremena, ali ga zato nastojimo što bolje iskoristiti.

4. Vratimo se na Framu. Koju je ulogu ona odigrala u vašem životu?

Davor: Frama je moja prva ljubav. Uvijek sam govorio da je ona savršeno mjesto gdje mlađi čovjek može živjeti svoju vjeru, produbljivati je i učiti kako živjeti kršćanstvo, a onda i franjevaštvo u svakodnevici. Frama je usadila franjevaštvo u temelj mojega bića i sve što radim i promatram gledam kroz prizmu franjevaštva. Uvijek se sjetim riječi fra Ivice Jagodića: "Potrebne su mnoge stvari u životu, a važne su samo neke: srce, razum, sloboda i poziv."

Ivana: Baš taj poziv, ili zagrizeš ili ne. Kroz Framu sam dobila priliku živjeti svoje kršćanstvo upravo onako kako su me učili moji roditelji. Franjina jednostavnost u naslijedovanju Krista, prihvatanje svakoga

čovjeka i neizmjerna ljubav kojom se Krist daje za nas dobili su kroz Framu onu tako potrebnu životnu dimenziju. Tako je Frama, zapravo franjevaštvo, postalo moj životni izbor. Kada sam upoznala Davora, znala sam da to želim živjeti s njim. Osim Davora, najveće bogatstvo koje nosim s Frame su ljudi koje danas zovem prijateljima i s kojima i dalje dijelim svoju oduševljenost za Krista kroz FSR.

5. Sada ste oboje članovi FSR-a. Postoji li u vama još onog framaškog poleta i veselja ili ste sada ozbiljniji pa manje plešete i plješćete otkada ste pristupili Framinom "starijem bratu"? Kako u FSR-u ostvarujete svoj poziv franjevaca?

Davor: Manje plješćem, a ples mi nikada nije isao od ruke tj. noge. No, uvijek mi je lijepo čuti i vidjeti framaše. Na neki način sam i ponosan, jer od nas 15-tak na početku, Frama je nárasta i postala jedan od najutjecajnijih laičkih pokreta u Crkvi. Ona je znak vremena današnjem svijetu i Crkvi. Volio bih da framaši 'pregrizu' jaz koji postoji prema FSR-u. Mi FSR doživljavamo kao produžetak onoga što smo živjeli u Frami, logičan slijed ako čovjek zaista ima poziv živjeti franjevaštvo.

Ivana: Imam osjećaj ne da smo ozbiljniji već ludi nego prije. Kao da veselje ima veze s godinama?! Što se tiče sudjelovanja u životu zajednice, moram priznati da to nije onako intenzivno kao što je bilo u Frami. Ipak su tu obaveze, koje trenutno traže od nas da im se potpuno posvetimo. Trenutno je naš najveći poziv i način življenja franjevaštva biti roditelji našoj djeci i supružnici jedno drugome.

6. Koliko ste i danas vezani uz Frama? Kako gledate na ove nove generacije framaša?

Davor: Ivanin brat, Ivan, je framaš (u Sigetu). Nove generacije Frame donose novo u Frama. Nikada ne bih volio gledati na

današnju Frama tako da je usporedujem s onom s početaka i dok smo mi bili aktivni u njoj. Mislim da bi tako samo sprečavali da Duh puše kuda i kako hoće.

Ivana: Osim moga brata, u Frami su još i neki moji bliski rodaci, tako da znamo što se s Framom događa. Davor je dobro rekao, svaka generacija nosi nešto svoje i mislim da je upravo ta različitost bogatstvo koje Frama čini drugačijom od svih drugih zajednica.

Razgovarao: Siniša Pucić

BUDITE JUTARNJA STRAŽA

Zagreb, 11. rujna 1994. (12:00)

Papina poruka mladima na Hipodromu - Angelus

Draga mladeži!

Došli ste ovamo u tako velikom broju, da bi pokazali vašu ljubav prema Papi i Crkvi. S velikom vas radošću pozdravljam. Hvala vam na srdačnom prijemu i na mlađenackom oduševljenju!

Gledajući vaša lica, s uzbudnjem se sjećam velikog skupa koji se održao prošle godine u Denveru, gdje sam imao prilike susresti tolike vaše vršnjake, pridošle iz cijelog svijeta. Bilo je to predivno, nezaboravno iskustvo. Dolazak tako velikog broja mlađih ljudi mogao je pobudititi zabrinutost glede javnog reda. Ali Bogu hvala, sve se odvijalo u međusobnom poštivanju i u radosti slavlja. Mladi u Denveru bili su za svijet jedan jasan znak. Znali su pokazati kako se može pripadati raznim narodima i kulturama, a opet razumjeti se i voljeti, nadvladavajući sve poteškoće.

To iskustvo može biti oslonac i za vas. Ovdje, i na Balkanu, vi mlađi pozvani ste u prve redove u izgradnji mira. Da se postigne mir, postoji samo jedan put: slušati Isusa Krista, dopustiti da vas prožme njegova milost. U tom duhu sljedeće godine ćemo se uputiti u Manilu da bismo čuli riječi uskrsloga Gospodina: "Kao što je mene poslao Otac, tako i ja šaljem vas" (Iv 20,21).

Predragi, Isus Krist je istina koja može dati smisao vašem životu i nadu vašoj budućnosti. On danas ponavlja vama, vašim obiteljima, vašem narodu, svoju uskrsnu poruku: "Mir vama" (Iv 20,19). Mir je veliki Gospodnji dar. Da bismo ga primili, potrebno je promjeniti srca, dopustiti da Bog u našem životu buđe uvijek na prvom mjestu.

Kad čovjek odbacuje ili zapoštavlja Boga, skoro se neminovno počinje klanjati ispraznim idolima. Počinje čak i obožavati idole jedne nacije, jedne rase,

jedne stranke, da bi potom, u njihovo ime, opravdao mržnju, diskriminaciju i silu. Samo je Bog siguran temelj života i nepovredivog dostoanstva svakog čovjeka.

Predragi, Krist od vas danas traži da odbacite te napasti. Dapače, on vas zove da budete svjedoci i graditelji mira. Prihvati ovo teško, ali i uvišeno poslanje. Zato vas poziva da ga sretnete i da ga upoznate, da biste, nakon što uspostavite s njim prisno prijateljstvo, uz mogli navijestiti svima čudesna djela njegove ljubavi.

Sveta Marija, Majko Božja od Kamenitih Vrata, "Decus singulare Croatiae", ("Jedinstvena Diko Hrvatske"), ostani uz ove svoje sinove, koji se u te uzdaju. Ti, koja si "Početak boljeg svijeta", milostivo pogledaj na njih. Neka po tvojoj pomoći uzmognu velikodušno odgovoriti na poziv Otkupitelja.

Neka postanu, po tvom zagovoru, vjerni vjesnici tvog Sina, Kneza mira. Obnovi im srca i živote, učvrsti ih u apostolskoj vjeri, da budu radosni svjedoci novih vremena i pravi graditelji mira.

Sačuvaj ih od svake opasnosti i od svakog ih zla osloboди, o, Djevice, slavna i blagoslovljena. Amen!

Zagreb, 2. listopada 1998. (12:00)

Pozdrav pape Ivana Pavla II mladima i narodu

Dragi stanovnici Zagreba i cijele Hrvatske, draga mladeži i drage obitelji: mir vama!

Ovdje, pred ovom velebnom katedralom, spomenikom vjere i umjetnosti, koja čuva zemne ostatke služe Božjega kardinala Alojzija Stepinca, pozdravljam vas u imenu Krista uskrsloga, jednoga Spasitelja svijeta, i sve vas želim zagrliti s velikom ljubavlju!

Misli mi lete svim dragim stanovnicima ove zemlje i radostan sam što danas mogu očitovati svoje postovanje njezinoj plenitnoj civilizacijskoj baštini. Na poseban se način obraćam vama, kršćani, koji, prema riječima apostola Petra, morate "biti uvijek spremni na odgovor svakomu, koji od vas zatraži obrazloženje nade koja je u vama" (1 Pt 3,15).

(...) S ljubavlju se posebno obraćam tebi, mladeži, koja si se okupila u tako velikom broju dočekavši me na dolasku u vašu zemlju. Posebno mi je draga što ovo moje hodočašće počinje u znaku mladeži.

Predragi, u vama pozdravljam budućnost ovih krajeva i Crkve u Hrvatskoj. Krist danas kuca na vrata vaših srdaca: znajte ih otvoriti i primite Ga. On ima pravi odgovor na vaša očekivanja. S Njim cete, praćeni pogledom punim ljubavi Djevice Marije, moći na stvarateljski način izgraditi naum vaše budućnosti.

Nadahnjute se na Evangeliju! U svjetlu cete njegova nauka moći razvijati zdrav kritički duh za suočavanje s modernim konformizmima, te u svoju sredinu unositi novinu evandeoskih blaženstava, koja oslobada. Naučite razlikovati dobro od zla i ne biti površni u prosuđivanju. To je ona mudrost, koja mora resiti svaku zrelu osobu.

Svaki građanin, a navlastito vjernik, ima točno određenu odgovornost za svoju domovinu. Vaša zemlja od vas očekuje značajan doprinos na raznim područjima društvenoga života, gospodarstva, politike, kulture. Njezina će budućnost biti bolja u onoj mjeri u kojoj se svatko od vas bude znao zauzeti za poboljšanje samoga sebe.

Ljudski život na zemlji nosi sa sobom raznovrsne teškoće. One se sigurno ne mogu rješavati bijegom u hedonizam, u konzumizam, u drogu ili u alkohol. Potičem vas da se odvažno suočavate s protivtinama i da rješenja tražite u svjetlu Evanđelja. Znajte ponovno otkriti bogatstvo vjere te iz njega crpite snagu za odvažno i dosljedno svjedočenje.

Sluga Božji kardinal Alojzije Stepinac, kojega cu sutra, ako Bog da, uzdignuti na čast oltara, mladeži je svojega doba preporučivao: "Pazite na sebe i izgradujte se, jer bez moralno izgrađenih i solidnih pojedinaca nema ništa. Nisu najveći patrioti oni koji najviše viču, već oni koji najsavjesnije vrše zakon Božji" ("Propovijedi, govori, poruke", Zagreb, 1996., str. 97).

Neka nikada ne isčezne vaš mladenački zanos napajan na život vjeri u Boga. Kardinal Alojzije Stepinac je s tim u svezi svećenicima preporučivao: "Tjerajte kao kugu od naše mladeži svaku malodušnost, jer je nedostojna katolika, koji se diče ovim velikim imenom, kao što je ime Boga našega" ("Pisma iz sužanjstva", Zagreb, 1998., str. 310).

(...) Želja mi je da se u ovoj zemlji u sve savršenijem obliku priznaju i prihvataju temeljna prava ljudske osobe, počevši od

prava na život od njegova početka do njegova naravnoga prestanka. Stupanj se civilizacije jednoga naroda mjeri osjetljivošću koju pokazuje prema svojim najslabijim članovima i onima koji su slabije životne sreće, te nastojanjem kojim se uzima za njihov ponovni oporavak i potpuno uključenje u društveni život.

Crkva se osjeća pozvanom da sudjeluje u ovome postupku ljudskoga promaknuća. Ona međutim dobro zna da je njezina prvotna i glavna dužnost spomenuto me promaknuću pridonositi propovijedanjem Evanđelja i odgojem savjesti. U ispunjenju te zadaće ona računa sa svakim pojedinim od vas, dragi vjernici koji me slušate: računa na vaše svjedočenje i, još više, na vašu molitvu. Upravo se u molitvi otvaraju obzori stalne spasenjske Božje nazočnosti u životu svake osobe i svakoga naroda. Zajedništvo s Bogom hrani u dušama odvažnost nade. Neka svatko od vas uzmogne ponovno otkriti neizmjerna bogatstva skrivena u osobnoj i zajedničkoj molitvi!

Žarko zelim da pučanstvo Hrvatske i u budućnosti ostane vjerno Kristu. U toj se naime vjernosti nalazi tajna prave slobode: jer "za slobodu nas Krist oslobođi" (Gal 5,1). A sloboda je, kako pjeva vas pjesnik, "dar, u kom sva blaga višnji nam Bog je dU" (I. Gundulić, "Dubravka").

Do videnja sutra u svetištu Majke Božje Bistrice!

Zazivam sada Božji blagoslov i zaštitu Blažene Djevice Marije na vas ovdje nazočne, na sve koji su s nama povezani preko radija i televizije, i na sve stanovnike ove zemlje. Gospodin vam svima udijelio ustrajnu vjeru, djelatnu slogu, mudrost u donošenju odluka nadahnutih općim dobrom.

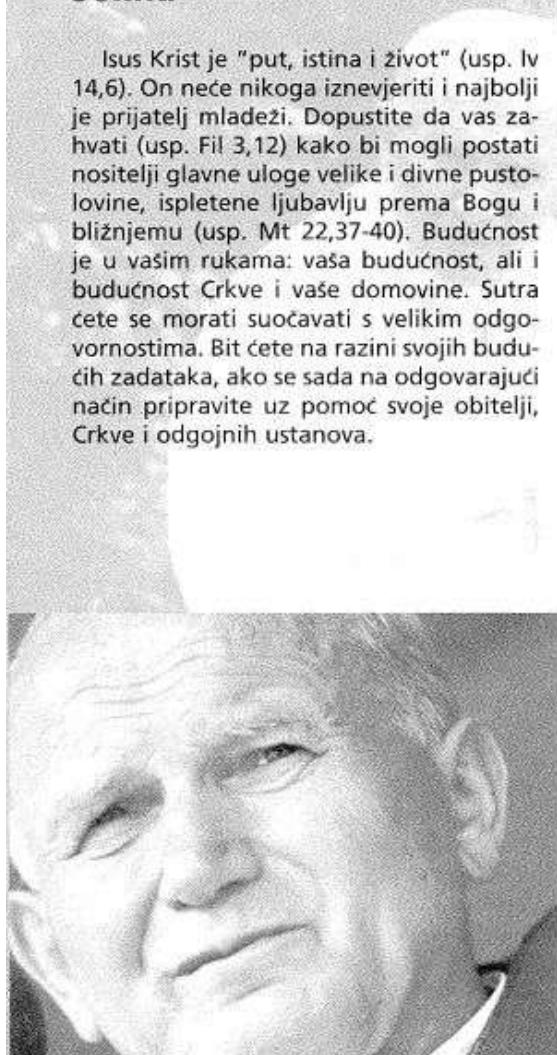
I neka nikada s vaših usana ne isčezne prelijepi pozdrav kojim vas i ja sada pozdravljam:

Hvaljen Isus i Marija!

Svetište Gospe od Otoka u Solinu,
4. listopada 1998.

Papina poruka mladima u Solinu

Isus Krist je "put, istina i život" (usp. Iv 14,6). On neće nikoga iznevjeriti i najbolji je prijatelj mlađeži. Dopustite da vas zahvati (usp. Fil 3,12) kako bi mogli postati nositelji glavne uloge velike i divne pustolovine, ispletene ljubavlju prema Bogu i bližnjemu (usp. Mt 22,37-40). Budućnost je u vašim rukama: vaša budućnost, ali i budućnost Crkve i vaše domovine. Sutra cete se morati suočavati s velikim odgovornostima. Bit cete na razini svojih budućih zadataka, ako se sada na odgovarajući način pripravite uz pomoć svoje obitelji, Crkve i odgojnih ustanova.

Rijeka, 8. lipnja 2003.

Papine riječi uz molitvu Kraljice neba

Na završetku ovoga svečanog slavlja želim na poseban način pozdraviti hrvatsku mlađež. Kao što vam je poznato, dragi prijatelji, Papa na vas gleda s povjerenjem i pouzdanjem te vas danas ponovno poziva da budete jutarnja straža, narod blaženstava, kako vas nazvah za vrijeme jednoga od nedavnih Svjetskih dana mlađeži.

Vas, koji ćete preko svojega obiteljskog i strukovnog života - na koji se sada pripravljate - zauzeti vrlo odgovorne položaje na dobro gradanskoga društva i Crkve, podsjećam da se čovjekova vrijednost sastoji u onome što on jest, a ne u onome što on radi ili pak što on posjeduje; da mali niski ciljevi ne mogu nikada utaziti žed za srećom i puninom, koja je u vašem srcu; da zadaču, što ju je Božja providnost povjerila svakomu od vas, nitko drugi ne može ispuniti nego vi sami osobno. Odaberite Gospodina Isusa, kojega ćete slušati i slijediti kao Učitelja života, za sudruga na vašem životnom putu.

Upravljujući svoj pogled na Mariju, koja se zajedno s apostolima nalazi u dvorani Posljednje večere, motrimo u Njoj Majku Crkve, pozornu i punu skrbi prema svoj svojoj djeci. Obratimo Joj se prošnjom, ištući da svojim moćnim zagovorom svemu narodu Božjemu isprosi poslušnost poticajima Duha Svetoga, snagu za dosljednost u vjeri i hrabrost u svjedočenju u svim životnim okolnostima.

Kraljice neba, raduj se...

RADOST U SPROVODNOJ POVORCI

Bog ne mari za prognoze i očekivanja

Okretište tramvaja na zagrebačkom Borongaju bilo je prva stanica jednog puta za koji nitko od njegovih sudionika nije u tom trenutku znao reći gdje će završiti. Želja svih nas tog četvrtka u podne prilikom polaska bila je ista, doći što bliže Svetom Ocu i posljednji put mu mahnuti, zapljeskati ili zapjevati. U tom trenutku nam nije bilo važno hoćemo li na njegovom posljednjem ispraćaju stajati možda stotinu metara od njegova odra na Trgu sv. Petra, ili biti stisnuti nekoliko kilometara dalje na nekom od rimskih trgova, ili čak ostati kilometrima udaljeni daleko izvan Rima u nekoj koloni na autoputu. Znali smo da će on, u trenu kad cijeli svijet zastaje da mu iskaže poštovanje, čuti i naš posljednji pozdrav, ma koliko daleko mi bili.

■ Radostan sam, budite i vi

Informacije koje su tada dolazile do nas sa svih strana, govorile su o višesatnim čekanjima na granicama, o kilometarskim kolonama na autocestama, o pretrpanom Rimu koji više ne može primiti nikoga i koji je zatvoren za hodočasnike. Sve je to ispratilo nas 46 putnika u autobusu broj 3 od ukupno njih deset koliko ih je tog dana, pod pokroviteljstvom Jutarnjeg lista, krenulo iz Zagreba do Vatikana ili do Rima ili do 245 kilometra autoputa A4 ili do graničnog prijelaza Fernetti. Nije bilo bitno. Do kuda stignemo.

Raspoloženje u autobusu bilo je kako i dolikuje sprovodu. Ali sprovodu čovjeka čije su posljedne riječi bile: "Radostan sam, budite i vi". Vrijeme je prolazilo u molitvi, pjesmi i razgovoru. Tih četrnaest sati puta prošlo je u trenu za putnike navikle na takova putovanja. To su bili mahom mlađi članovi Franjevačkog svjetovnog reda i framaši sa Kaptola upotpunjeni s nekoliko članova Frame s Kozari Boka.

U petak u dva sata ujutro ugledali smo Rim. Nakon nekoliko neuspjelih pokušaja ulaska u grad kroz prilaze sa sjeverne strane, uspjeli smo ući s juga i stići do mjesta gdje se Sveti Otac susreo s mlađima na veličanstvenom susretu 2000. godine. Taj golem prostor koji je prije pet godina primio dva milijuna mlađih zvao se do prije dva sata Tor Vergata, a sada nosi ime pape Ivana Pavla II. Ostavili smo autobus i s trga koji nosi njegove ime krenuli prema trgu na kojem će za nekoliko sati stotine tisuća ljudi uzvikivati njegovo ime oprštajući se od "najvećeg pape naših dana".

Još je bila noć kad smo stigli do mosta na samom ulazu u Vatikan. Tu smo, stješnjeni u gomili hodočasnika, dočekali zoru i znak talijanske policije da se rampe dignu i da možemo krenuti prema samoj Bazlici sv. Petra. Nepunih 10 minuta kasnije bili smo negdje na polovici ulice Conciliazione, glavne ulice koja vodi do Trga sv. Petra. Bilo kakav korak naprijed ili nazad u tom trenu bio je nemoguć. Znali smo da ćemo tu dočekati početak.

■ Prognoza je bila kriva

Dvadeset sati nakon polaska gledao sam sunce kako se polako uspinje na obzoru obasjavajući jednu po jednu lampu na vrhu kamenih stupova poredanih u ulici Conciliazione. Sve dok jutarnja svjetlost nije obasjala i vrata bazilike kroz koja će za nekoliko sati 12 sedijarija pronijeti tijelo Ivana Pavla II čije oči sada umjesto svjetlosti rimskog jutra gledaju svjetlost lica Očeva.

A prognoza je bila pljusak. Prognoza je bila i da nećemo stići ni blizu mjesta gdje se sada nalazimo. Prognoza je bila kriva. Kao što je bila kriva i u slučaju čovjeka koji je prije nepunih 27 godina na ovom istom mjestu započeo svoj pontifikat. I obilježio ga kao osoba koji premašuje očekivanja i pomiciće granice.

U skladu s time, dvadesetak minuta prije početka i naša očekivanja koja smo imali od ovog putovanja kao i prognoze bile su još jednom premašene. Nakon što su na svoja mjesta pristigli svi uglednici, službe sigurnosti uklonile su zapreke postavljene ispred samog Trga sv. Petra. U tenu je taj ogromni prostor bio ispunjen onima koji su bili najbliži ili koji su najprije uočili da je prolaz sloboden. I mi smo bili među njima. Bili smo nogama na mjestu gdje smo dan ranije srcem željeli biti.

Dario Brigić

U tim trenucima, kada sam u mnoštvu vjernika, pretežno mlađih iz svih krajeva svijeta, bio dio njegovog posljednjeg ispraćaja koji je često bio prekidan dugotrajnim pljeskom i skandiranjem njegova imena, nisam mogao ne sjetiti se riječi koje je izrekao o mlađima u svojoj knjizi "Prijeći prag nade": "U mlađima doista postoji neiscrpno vrelo dobra i stvaračkih mogućnosti. Kad god ih sredem bilo gdje u svijetu, najprije čekam što mi oni žele reći o sebi, o svom društvu, o svojoj Crkvi. I uvijek im posvijestim ovo: 'Nimalo nije važno ono što ću vam reći, važno je što ćete vi reći meni. Ne morate to uvijek izraziti riječima, reci ćete mi to svojom nazočnošću, svojim pjevanjem, možda i svojim plesom, predstavama, i na kraju, svojim oduševljenjem.' Potrebno nam je oduševljenje mlađeži. Potrebna nam je radost življenja što je imaju mlađi. Ona odražava nešto od prvobitne radosti što je imade Bog stvarajući čovjeka."

Naša prisutnost tada bila je odgovor na njegov poziv da mu govorimo svojom pjesmom, svojom nazočnošću, svojim oduševljenjem. Ona je znak da je njegova nada u mlađe koji će i nakon njega biti nositelji radosti Stvoritelja bila opravdana.

Papa Benedikt XVI

Budući da ovih dana imamo priliku mnogo čitati o novoizabranom papi Benediktu XVI., i mi bismo ga ovdje htjeli predstaviti u kratkim crtama. Ali, možda ne toliko iscrpno, ne s toliko biografskih podataka koji se mogu procitati u novinama ili na internetu, već kroz nekoliko njegovih misli koje je izrazio u knjizi "Uvod u kršćanstvo" i onih nekoliko riječi što ih je uputio na početku ovoga svoga pontifikata. Možda ovo nije dovoljno da se papu Benedikta XVI. predstavi u cijelosti, ali vjerujem da će biti još prilika da se o njemu piše, da ga upoznamo kao osobu, kao kršćanina, kao Pastira kojemu je povjerenio da vodi današnju Crkvu.

Joseph Alois Ratzinger proslavio je 78. rođendan samo tri dana prije nego što je izabran za papu. Oni koji su dobro poznavali Ivana Pavla II. i samog Ratzingera tvrde da su njih dvojica bili istinske srodne duše i "braća po intelektu". Ratzinger je Ivanu Pavlu II. bio desna ruka, najbliži prijatelj, a tijekom njegovih teških zdravstvenih kriza preuzimao je na sebe mnoge od njegovih dužnosti. Novi papa Benedikt XVI. tečno govori deset jezika, ima sedam počasnih doktorata, vrstan je pijanist i strastveni ljubitelj Beethovena. Njegovo prvo službeno putovanje u inozemstvo trebalo bi biti u njegovu rodnu zemlju, u kolovozu u Köln, gdje će biti Svjetski dan mlađih.

A koliko je naš novi papa ukorijenjen u Boga i Crkvu te koliko u Riječi nalazi izvor snage možemo samo nazrijeti u ovih nekoliko misli. No, vjerujem da ćemo se u to i sami uvjeriti kroz naredno vrijeme. Mi mu samo trebamo dati svoje povjerenje i molitve da nastavi biti bliz nama mlađima poput svog prethodnika.

* "...što je prava "svetost": ne izdvojenost, već združenost; ne osuda, već ljubav koja oslobođa."

* "Crkva obično nije onđe gdje se organizira, reformira, upravlja i radi. Ono je u Crkvi kojih jednostavno vjerujete i oni primaju dar vjere koja im je dana."

* "Isto je tako iluzorno zamišljati Crkvu "svetaca" umjesto "svete Crkve", koja je sveta zato jer Gospodin u njoj poklanja svetost, a da je nitko nije zasluzio."

* "I samo ako smo ga doživjeli kao šutnju, možemo se nadati da ćemo čuti i njegovu riječ, koja govori u šutnji."

* "Da bi se izašlo na kraj s problemima, može se postupiti tako da ih čovjek jednostavno negira ili pak da se s njima otvoreno suoči. Prvi je put udobniji, ali drugi vodi dalje."

* O UČENICIMA NA PUTU ZA EMAUS (Lk 24,13-35): "Ali dok oni tako govore o smrti svoje nade i ne mogu više vidjeti Boga, ne primjećuju da upravo nade živi u njihovoj sredini. Nisu shvatili kako je "bog", ili radije ona slika koju su stvorili o njegovu obećanju, morao umrijeti da bi uistinu postao velik. Predodžba koju su stvorili o Bogu i u koju su ga pokušavali silom utjerati moral je biti uništena da bi mogli opet ugledati nebo kroz ruševine uništene kuće, da bi mogli vidjeti Boga, uvijek beskrajno većeg od svih ljudskih predodžbi."

* "Papa Wojtyla dao je nadu svijetu. Čini mi se da osjećam njegovu snažnu ruku kako stiše moju i čujem njegove riječi: 'Ne bojte se!' (na inauguracijskoj misi, 24. travnja 2005. g.)

Pripremili: Ana i Mladen

Framino prvo desetljeće 2002

■ S mora na slavonsku ravnici

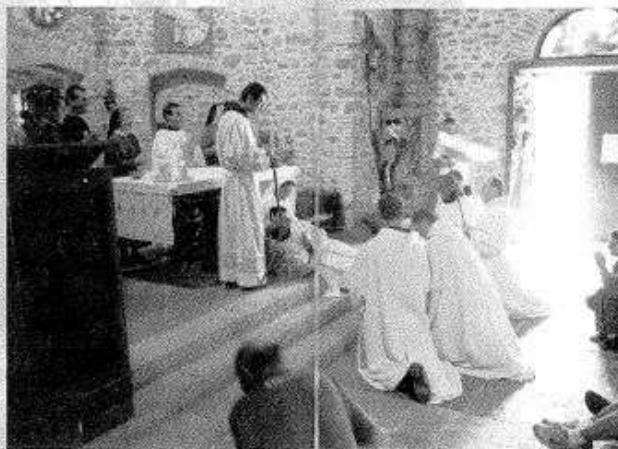
Cijela je 2002. godina za sve nas framaše bila od osobitog značenja jer smo u njoj proslavili desetu godišnjicu našeg postojanja. Od 12. do 14. travnja u Osijeku je održan Nacionalni susret katoličke mladeži čije je geslo bilo "Sačuvaj nas u svome imenu". Tom su susretu prisustvovali i framaši iz naše Provincije sv. Cirila i Metoda. Kao što to ponekad biva, taj je susret održan u vrijeme kad smo mi željeli održati naš provincijski susret na Trsatu i tamo se susresti s generalnim ministrom Reda manje braće, fra Giacomom Binijem. No, snalažljivi, kakvi često moramo biti, zamolili smo ga da nam dođe u Osijek pa smo ugodno druženje s njim prebacili s mora na slavonsku ravnici. Da bi naše značajno slavlje obilježili što jasnije i ljepše, fra Giacomo ga je upotpunio svojim dolaskom.

Okupili smo se u župi Sv. Obitelji na Jugu II, a misno slavlje predvodio je fra Ivan Matic. Drugi nam se dan obratio i fra Giacomo, a u njegovu je prisustvu bio i jedan od začetnika Frame na prostoru naše Provincije, fra Ivica Jagodić. Glavna poruka fra Giacoma bila je da cijeli naš život u Frami mora biti u duhu Franjina života i da nam je svaki trenutak darovan od nešubične ljubavi Gospodnje. Pritom smo zahvalili Svevišnjem na rastu Frame kroz deset godina u poniznosti i mladenačkoj ludosti, a i prihvatali daljnji zadatak da vlastitim radom i zajedničkom molitvom nastavljamo izgradjivati bolje i ljepše sutra

za sve one koji dolaze iza nas. Fra Giacomo nas je pozvao na revnost u molitvi i potaknuo nas na pažljivije čitanje i razmatranje Svetog pisma koje nam je izvor i Riječ vodilja za život u svetosti. Kasnije toga dana prisustvovali smo i svečanoj svetoj misi koju je predvodio Šibenski biskup msgr. Ante Ivas.

■ Olimpijske igre na Trsatu

Za nepunih mjesec dana te smo se, za našu zajednicu, velike godine okupili na jedinstvenom VII. susretu Frame na Trsatu od 10. do 12. svibnja. Svetu misu predvodio nam je msgr. Ivan Devčić, a kasnije smo uživali na framaški osmišljenom tijeku susreta. Upriporobili smo i svečano paljenje i predavanje baklje, po uzoru na Olimpijske igre, od čijeg je plamena svako bratstvo zapalilo svoj lampion. Na taj način posvjeđaćili smo koliko je važno da budemo pronositelji svjetla Kristova koje nas vodi u našem životu, ali i da njime svijetlimo drugima koji još možda nisu imali prilike upoznati glas Otkupitelja i odazvati se pozivu "Dodi, slijedi me!" Fra Ivan Miklenić, naš

neizostavni Paterko, upotpunio je sljedeći dan svojim predavanjem na temu "Služite Gospodinu u veselju" i svetom misom. Subotnju nam je večer 'oraspoložio' Alen Vitasović. Dojmove svaki, uglavnom, čuva za sebe. Nedjeljnju misu proslavili smo s provincialom fra Lucijem Jagecom i, kao i uvek, teška srca pozdravili se do sljedećeg susreta.

■ Svjedočenje kroz pješačenje

Milošu Božjom, i ove godine smo uspjeli organizirati Franjevački hod, od Kloštra Ivanića do Čakovca pješačeci pod gesmom "Neka Isus rasvijeti tvoj život".

Ponovno smo i ovim Hodom dokazali da nikoga ne želimo sablazniti svojom 'suludom potrebom' za pješačenjem nekih 130 kilometara, već da nam je cilj svjedočiti život Krista po uzoru na Serafinskog Oca. Nije potrebno navoditi kako nam je izgledao pojedini dan, jer svaki je bio specifičan i po

nečemu osobito poseban. Prisutnost Krista osjećala se, koliko pri svakom žuljevitom koraku, koliko i na svakoj svetoj misi i radu po skupinama. Važna je spoznaja takvog susreta poruka svjedočenja. Svjedočenje u obliku pješačenja Lijepom našom, upoznavanja dobromajernih i gostoljubivih mještana, kroz pjesmu, ples, molitvu - to je način slavljenja Spasitelja koji se pokazuje kao jedan od najplodonosnijih za nas mlade vjernike. Vrhunac kojeg smo željno isčekivali - polazak za Asiz, posjet sv. Damjanu, Greccio i slavljenje polnočke, sam grad

Asiz, mistična La Verna - mjesto na kojem Ljubav susreće bol u stigmama drugog Krista... Susret s framašima ispred Porcijunkule, potpuni oprost kao rezultat svete isповijedi i sabranosti u trenutku vlastite pustinje. Neizmijerno bogatstvo iskustva neprocjenjivo za vlastiti duhovni život koji se uprisutnjuje u svakom pojedinom bratstvu po nama.

■ Baloni na putu za Mađarsku

Najvažniji susret za život naše zajednice svakako je duhovni kapitol koji je bio održan od 27. do 29. rujna u Virovitici. Sama ozbiljnost toga susreta ističe se činjenicom da na njemu smiju prisustvovati samo punopravni članovi Frame, dakle, framaši - obećanici. Geslo ovog desetog i jubilarnog susreta bilo je "Otvori svoje srce Isusu". Kako je svaki susret poseban po svom tijeku i po svojevrsnoj "duhovnoj tezini", mogli bismo reći da je ovaj bio obilježen ozbiljnošću i intenzivnjom duhovnošću. Na mnoge načine uprizoren je rad Frame kroz proteklih deset godina. Sveta misa pod vodstvom fra Zdravka Lazića, predavanje koje je pripremio fra Ivica Jagodić, rad po skupinama podijeljen na akciju i kontemplaciju... Sve su te pojedinosti oživjele sveprisutni duh svetog Franje i potakle u nama darivanje karitativne osjećajnosti najpotrebnijima. Nezaboravni prizor za kraj: šarene balone s privezanim molitvama i željama puštene u plavetna nebeska prostranstva promatrati smo oduševljeni i ozarena lica.

Svaki takav susret oplemenjuje nas i daje nam snagu da vidimo svijet i svoje bližnje iz nove perspektive. Zato, poučeni spasiteljskom Riječi koja nas do srži mijenja, odlučno i s vjerom kročimo u svaki novi dan uzzdajući se da nas dobri Bog hrabri i daje nam snage! Mir i dobro!

Marta Bogdan, Frama Čakovec

REGIONALIZACIJA

Dragi moji prijatelji!

Sve češće do vaših usiju dopire riječ "regionalizacija Frame". Budući da vas s tim pojmom bombardiraju sa svih strana, vjerojatno se većina vas pribjava onoga što nam je pred vratima, a to je doista regionalna podjela Frame. Kako bi bilo što manje nejasnoga, sa svojim skromnim razmišljanjima nastojat ću vam pojasniti praktično značenje regionalizacije.

Framaši u Provinciji

Od osnivanja Frame u našoj franjevačkoj provinciji, u stilu i Metoda medusobnog susreta, ustalo se načinom poslušati kako je trebalo da se bismo shvatili što je Franjevacki duh bismo obuhvaća. Već dve generacije framaša krasili medusobno zajedništvo na razini Provincije, i to od Trsata do Ilaka. Kada su stigale novosti o regionalizaciji, ali i o regionalizaciji u Crkvi, svi smo sanjali da će preko nekih godina, u sjet na sreće, Franjevacki hod odnosno marš, te kapitol Frame. Isčekivali smo te susrete da bismo, u zajedništvu sa svojom Crkvom i sestrama iz drugih Provincija, dozivjeli ljepotu

franjevaštva, odnosno kad bi nam se koža najezila od sreće shvativši da je u Primorju, Zagorju ili Slavoniji na onih koji žive istim zanosom i duhom. Kosta, ljubavi, svakog stvorenje, upravo onato što je to činio i Siromasak iz Asiza. Takvi susreti su iz godine u godinu postali sve prepoznatljivi, ne samo u framaskim krugovima, već i u širim crkvenim te društvenim krugovima jer franjevacki duh se ne može samo tako zaustaviti. Duh puše gdje hoće!

Povezanost Frame i FSR-a

Valja uvijek imati na pameti kako je Frama tek mlađa grančica Franjevačke obitelji te da je jako važna povezanost s FSR-om. Ovo pišem zborišta što bi nam svima trebalo biti jasno da smo kao framaši upućeni na nove orijentacije kojima se kreće i sam FSR.

Osjetko područje FSR-a osnovano je 2. prosinca 2000., Zagrebačko 9. prosinca 2000., a Riječko 24. travnja 2001. godine. Nacionalna skupština FSR-a održana od 8. do 10. studenog 1999. je odlučila o provedbi regionalizacije, a Prva nacionalna izborna skupština FSR-a je bila od 12. do 14. listopada 2000. godine. Budući da je Nacionalno bratstvo FSR-a u 2000. godine odlučilo ubuduce

djelovati, ne više kroz strukturu Provincije već ustrojeno na područna bratstva (za nas su znane bila Zagrebačko bl. Alojzija Stepinca, zatim Primorsko-Istarsko Majke Božje Trsatske te Osječko područno bratstvo sv. Antuna Padovanskoga), valja i Frami ući u njihovim putem.

Što donosi regionalna podjela

Što nam donosi regionalna podjela Frame pitanje je koje sada sve framaše najviše zanima. Ako prihvatićemo regionalizaciju Frame kao dar, a darom možemo samo dobiti, ne i izgubiti, onda možemo biti sretni i Bogu zahvalni što Frama u našoj dosadašnjoj Provinciji okreće novu stranicu u svojoj 14-ogodišnjoj povijesti. Regionalnom podjelom svako će bratstvo više biti usmjereno na susjedna bratstva u svojem gradu ili široj regiji. To će zasigurno doprinijeti još većem prepoznavanju djelovanja Frame i širenju duha sv. Franje na tom području, nego što je to bilo do sada (čast iznimkama). Bez kvalitetnog svjedočenja u "vlastitom dvorištu" nemoguće je biti pravi Kristov svjedok mnogo šire. Sto je od početka skorašnjeg novog vijeka djelovanja Frame, valjajućim oči i srce usmjeriti na sestre s kojima nas povezuje Franjevacki duh.

bratstva koja zbog razlicitih problema jedva spajaju kraj s krajem u svom djelovanju, na ovaj će način dobiti svu potrebnu pomoć od njima susjednih Frama... Ako se na taj način otvorimo Duhu Božjemu, naše će jedinice postati potpuno ozračene Božje ljubavi pre svega u pojedinačnom izmašu, ali oni u svojim mrežama Bogu Šalje, da ih održavanje dosadašnjih programskih ciljeva ili posjeti bratstvima u slavlju i čestanju ovisi o tome koliko o našem hranju i vrućem životu da svoje vrijeđnosti i uloge učimo u nizad. Upravljanje tih susjednih područja, usredotočimo se na regionalno područje u kojem kao bratstvo živimo i djelujemo. Ispuniti Duhom Božjim, duhom Franje iz Asiza koji je uvijek poslušao i spremno odgovorio na Božji poziv u izgradnju Crkve. Regionalizacijom imamo priliku da obnoviti mjesnu Crkvu u koju nas je Gospodin stavio, a na taj način i opću Crkvu. "Gospodine, što hoćeš da učinim?", pitao se sv. Franjo na prekretnici života. Postavimo si i mi to pitanje na raskriju novih putova te pred novim izazovima u Frami i Crkvi.

Siniša Pucić,
Frama Tisac

Sapunica po framaški...

NADALINA I ALOJZ

Početak prve šetnje je nešto posebno za svaki par. To su vjerojatno trenuci najveće smotanosti u životima osoba koje kreću u jubilarnu prvu šetnju. Gledajući sa strane, to je poprilično smiješan priзор. Ona krišom provjerava je li baš sve na njoj savršeno, a on hoda kao Jean Claude Van-Damme i priželjuje da ima ugodan glas, kao onaj voditelj iz vijesti RTL-a.

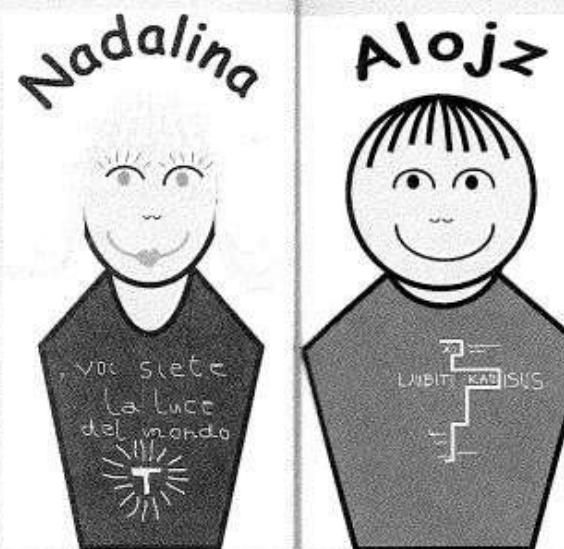
Tako nekako je bilo i s prvom šetnjom Nadaline i Alojza, naših tako 'srcupri-raslih' junaka. Krenuli su od crkve praćeni onim konspirativnim osmijesima ostalih framaša koji su, svaki za sebe, smisljali kako tu večer otići kući, a da se zaobiđe ruta ovih novopečenih golupčića. Nitko, naravno, nije htio stati na put njihovoј friškoj romansi. Doslovno. Neka imaju malo mira. Bar za sad. Prvi put su jedno kraj drugog išli nekamo, nije važno što je to bio samo nekoliko stotina metara dug šor od crkve do Nadalininog doma. I Nadalina i Alojz su se radosno spremali za taj susret, ali niti jedno od njih nije mislilo da će se susret i obistiniti. U mašti je funkcionalo, ali na javi...

Napokon Alojz prozbori: "Što misliš o prelasku Damjana Begovića iz Cibone u Šibenku?", najpametnije je što je mogao smisliti u tom trenutku. Htio je da to pitanje pokaže njegovu ležernost. "Ne pra-

tim baš rukomet", reče Nadalina, "gledam samo kad igra reprezentacija. Ne gledam puno televiziju jer imam došta obaveza. Znaš, tekstilna škola, violončelo i Frama mi ne ostavljaju puno vremena. Al', to mi paše. A ti?"

"Pa...pratim sport, pogotovo natjecanja u nintendu. Ne znam jesam li ti rekao, ali treniram nintendo za našu školu. Zasad smo drugi u županijskoj četvrtoj ligi", reče Alojz. Hvala Bogu, razgovor je krenuo. Pričali su o svemu i svačemu, a razmišljali su samo o jednome: kako da ovu radost koju osjećaju nekako produže. Alojz je s vremenom na vrijeme pomislio i to kako nije znao da je violončelo koje joj nosi tako teška spravica i da se ubuduće neće baš uvijek kavalirski ponuditi da ga ponese. Hodao je tako da bi se svakim korakom približio Nadalini za koji centimetar. To joj se svidjelo.

Razgovor koji su vodili je bio poprilično nesuvršao. Ni jedno ni drugo nisu razmišljali o tome što pričaju nego su se puno više bavili emocijama i mislima koje su navirale u tim trenucima. Tako da

im nije smetalo što su do tada već pričali o cijenama aluminijskih felgi, brzinama DVD pržilica i Vladinim poticajima za uzgoj šparoga.

Napokon Nadalina prekine taj blentavi razgovor i reče: "Puno lakše bih te primila za ruku kad bi premjestio violončelo u lijevu ruku."

Alojzovi prsti su, u valu panike i oduševljenja koja ga je zahvatila u tom trenutku, popustili te je ulicom odjeknuo zvuk koji proizvede violončelo kad ispadne iz ruke srednjoškolca prosječne visine. "Ajme, koji smoto", pomisli Nadalina. Alojz pokajnički pokupi violončelo lijevom rukom te pažljivo des-

nu ruku pruži prema Nadalini. Ona mu nespretnost oprosti osmijehom i čvrstom nježnošću primi njegovu ruku. "Kako romantično", pomisliše neki od framaša koji su sve to pažljivo promatrati skriveni u krošnji nedaleke lipe.

Ostatak su puta dvoje zaljubljenih proveli u šutnji koja je, dakako, govorila puno više od cijelog dotadašnjeg razgovora. Ruke su im lijepo stajale jedna u drugoj. Kao salivene.

Kad su došli pred samostan Milosrdnih sestara sv. Vodice u kojem je Nadalina bila na stanu, učinilo joj se da nikad do tada udaljenost od crkve do doma nije brže prošla. Alojz je htio predložiti da još nekoliko puta prođu do crkve i natrag, ali

Nadalina ga preduhitri i pozove ga da uđe te upozna njezinu najbolju prijateljicu, sestruru Ambroziju. Alojz bi u tim trenucima prihvatio čak i ulazak u kavez s grizljivima samo da još malo uživa u Nadalininom društvu. Ušli su u kuhinju i тамо zatekli nekoliko sestara koje su brisale suđe. Nadalina predstavlja Alojza sestrama: sestri Datuljici, sestri Peruniki, sestri Litaniji i časnoj majci Malariji. Alojz se uljudno predstavlja. Tada u kuhinju uđe i sestra Ambrozija. "Taman sam došla izvaditi kiflice iz rerne," reče, "a ti mora da si Alojz. Tu i tamo sam načula nešto o tebi." Na to je strelovito namignula Nadalini. "Taj sam", odgovori Alojz dopuštajući da ga zapljušne ugodan miris kiflica iz odškrinute rerne. Starije sestre su uskoro otišle iz kuhinje smijuljeći se, a Alojz je ostao još neko vrijeme u ugodnom društvu sestre Ambrozije i svoje novopečene ljubavi. Čak se toliko opustio da je ispričao i nekoliko viceva, među kojima i onaj njemu posebno drag sa žlicom i hitnom pomoći. Dobro su se nasmijali tu večer. Činilo se da će ta večer biti samo jedna od mnogih ugodnih večeri u tom istom sastavu. Kad je procijenio da se primaklo vrijeme da krene, obrasio je usta, iskapio cedevitu i pozdravio se s Ambrozijom.

Dok ga je ispraćala na vratima Nadalina reče: "Za nekoliko tjedana bit će susret na Trsatu. To će biti naše prvo zajedničko putovanje!" "Milina!" reče zadovoljno Alojz uzimajući još jednu kiflicu.

B. B.

TRSAT

Dragi framaši!

Proljetno godišnje doba podsjeća nas na vrijeme našega susreta na Trsatu. Frama svoj hod u vjere uvijek želi sve više nadabnjivati na susretima kada u susretu s drugima oplemenjujemo sebe i nalazimo nove poticaje za život u bratstvu. Ove godine želimo se nadabnuti geslom XX. svjetskog susreta mladih s papom u Kölnu "Dodosmo mu se pokloniti" (Mt 2,2). Ovaj izvještaj iz Matejeva evanđelja želi nas obrabiti kako se svi zajedno trebamo prepoznati kao Crkva koja se klanja. Želimo krenuti na put iz svojeg životnog prostora kako bi se dogodio susret s Bogom i čovjekom.

Nalazimo se u Godini euharistije gdje smo na osobit način pozvani otkrivati otajstvo ovoga sakramenta. Ovo je uvijek kruna svakog našeg slavlja. Dodimo i ove godine na susret Frame i prepoznajmo se kao prijatelji Božji, koji žele graditi novi svijet po otajstvu poklonsta Bogu u njegovoj Rijeći i posvećenom Kruhu. Dobro došli u radosti i iskrenosti svoga srca koji tražimo svoga Stvoritelja. Mir i dobro!

fra Milan Krišto

X. provincijski susret Frame na Trsatu (27. - 29. svibnja 2005.)

Program:**Petak, 27. svibnja 2005.:**

- 15.00 okupljanje
- 15.30 molitva
- rad po grupama
- 17.30 priprema za euharistiju
- 18.30 euharistijsko slavlje (fra Ivan Mikic)
- 19.45 večera
- 20.45 "Dodosmo mu se pokloniti" (Mt 2,2)
 - molitveno bdjenje
 - večernji program

Sabota, 28. svibnja 2005.:

- 7.30 doručak
- 8.00 jutarnja molitva
- 9.00 predavanje - fra Ivan Mikic:
"Dodosmo mu se pokloniti" (Mt 2,2)
- rad po grupama
- 12.30 ručak
- rekreacija

- 15.30 rad po grupama - radionice
- 17.30 priprema za euharistiju
- 18.30 euharistijsko slavlje (fra Petar Filic)
- 19.45 večera
- 20.45 - razmišljanje uz simbole Euharistije
 - Euharistijsko klanjanje
 - Framino slavlje

Nedjelja, 29. svibnja 2005.:

- 7.30 doručak
- 8.00 jutarnja molitva
- rad po grupama
- zajednički plenum
- 10.00 euharistijsko slavlje
 - (fra Željko Železnjak, provincialni ministar)
- 11.30 ručak
- odlazak kućama

KÖLN

DRAGI MLADI!

Kao nacionalno bratstvo Franjevačke mladeži organiziramo hodočašće na XX. svjetski dan mladih, susret s papom, koji će ove godine biti u Kölnu.

Susret je raspoređen u dva dijela.

Prvi susret pod geslom "**GOSTI SU BLAGOSLOV**" bit će od

11. do 16. kolovoza u Chiemgau (to je mali kraj između Münchena i Salzburga na jezeru Chiemsee). Bavarski dekanati Baumburg i Traunstein pozivaju nas iz Hrvatske na svjedočanstvo vjere i nade našim dolaskom da ohrabrimo i podržimo mlade iz tih krajeva.

Dруги susret pod geslom "**DODOSMO MU SE POKLONITI**" (Mt 2,2) biti će od 16. do 21. kolovoza u Kölnu. To je XX. svjetski dan mladih na kojem vrhunac slavlja je i slavlje Euharistije i susret sa sv. Ocem.

Kao Franjevačka mladež organiziramo ovo hodočašće kao Nacionalna središnjica Frame. Stoga Vas pozivam da radosno pođemo i zajedno se poklonimo Gospodinu.

fra Milan Krišto

XX. svjetski dan mladih u Kölnu (11. - 21. kolovoza 2005.)

Program:

"GOSTI SU BLAGOSLOV"

od 11. do 16. kolovoza u Chiemgau
(kraj Münchena)

11. 8. - četvrtak: Pozdrav u župama, razgledanje okolice

12. 8. - petak: "Dan Caritasa" ili dan za izlete (npr. Alpe, Salzburg)

13. 8. - subota: Veliki kulturni "Dan zajedništva i susreta" u Münchenu (euharistija s kardinalom Wetterom)

14. 8. - nedjelja: Izlet 28 zupa na "Fraueninsel", Euharistija s biskupom mons. Dietlom, mogućnost kupanja, igre; koncert zborova mladih u Baumburgu (navečer)

15. 8. - ponedjeljak: Svetkovina "Velike Gospe" u župama, župne svečanosti, slobodno

vrijeme
16. 8. - utorak: Odlazak gostiju prema Kölnu (600-650 km).

"DODOSMO MU SE POKLONITI"

(Mt 2,2)

od 16. do 21. kolovoza u Kölnu.

17. 8. - srijeda: Traženje istine kao dubljeg smisla ljudskog postojanja. "Gdje je novorođeni kralj židovski? Vidjemos, naime, gdje izlazi njegova zvjezda..." (Mt 2,2)

18. 8. - četvrtak: Susret s Kristom u Euharistiji. "Nadoše dijete s Marijom, majkom njegovom; padoše ničice i pokloniše mu se."

(Mt 2,11)

19. 8. - petak: Živjeti u svijetu kao pravi klanjatelji Bogu. "Vratiše se drugim putem u svoju zemlju" (Mt 2,12)

20. 8. - subota: Na hodočašcu sa svjedocima vjere (Hodočašće katedrali). "Dodosmo mu se pokloniti" (Mt 2,2)

21. 8. - nedjelja: Euharistijsko slavlje sa Sv. Ocem.

OBEĆANJA U NAŠICAMA

"Kako živjeti kršćanstvo danas" bila je tema kojom nas je naš duhovni asistent fra Ivan Miklenić, zvani Ivec, zaokupio tjeđan dana prije naših obećanja.

Podsjetio nas je da su molitva, sakramenti, Sv. pismo neophodni da bi se kršćanski živjelo. Između mnoštva ostalog, rekao je kako sv. Franjo nije puno filozofirao o tome kako da živi kršćanski, već je molio Boga da mu pokaže što mu je činiti, i spoznavši što treba, prepustio se njegovoј volji. Davao je sve od sebe, sav se unio u to da slavi Boga svojim životom.

Tako smo i mi, poučeni njegovim primjerom, 5. veljače prepustili svoje živote Bogu, obećavši mu vjernost i poslušnost kroz sljedećih godinu dana, u nadi da ćemo Mu sluziti cijelog života. Ukupno nas je 15 dalo obećanje. Dvoje njih po prvi put. Posve smo se unijeli u slavljenje Boga molitvom i pjesmom na Euharistiji. Bila je tu i pokopa suza nakon samog obreda obećanja, ali nadasve radost, koju su s nama podijelili i framaši iz Osijeka, Požege, Vukovara, Borova i -akova. Nakon euharistijskog slavlja preselili smo se u našu dvoranu koja je, iako bez više od pola namještaja, bila pomalo tjesna za sve nas. No ni to nas nije sprječilo da, nakon što smo napunili sve baterije, nastavimo s pjesmom i plesom slaviti Boga. Neki su ipak procjenili da je bolje držati se po strani uz čašicu razgovora, pa je bilo i sklapanja novih poznanstava i susreta starih prijatelja koji se dugo nisu vidjeli.

Vec je nešto više od dva mjeseca prošlo od tada, ali ne odustajemo od naslijedovanja Krista Franjinim stopama - u tome nam pomaze snijeg...

Hvala svima koji ste nam došli, a i Vama koji niste došli hvala jer svojim framaštvom svjedočite da se i danas može kršćanski živjeti. Bog Vas blagoslovio sve! Mir i dobro!

Frama Našice

SMILE SENDVIČI

Sve vas veselo pozdravljamo javljući se s radosnim vijestima! Naime, 29. siječnja u naše bratstvo uključeno je 10 novih članova, prvi put svoje "Evo me!" izreklo je osam framaša, a 10 je onih koji su odlučili još jednu novu godinu živjeti i rasti u zajednici bratstva.

Slavlju su prethodili i dani pripreme. Nas duhovni asistent fra Mijo za početak nam je održao jedan molitveno-meditativni susret kako bismo se duhovno obnovili. Petak nakon toga smo razgovarali o samim našim obećanjima, a pripreme smo završili sv. ispovijedi te pjesmom i molitvom. U subotu, na sam dan obećanja, sastali smo se kako bismo priredili i nešto ukusnoga za goste. Cure su se pobrinule za maštovitost sendvića: tako su mnogi imali priliku pojести "smile sendvič" (nadali smo se da ih nećete pojesti ako vam se budu smiješili, no prevarili smo se). Misnom slavlju i radosnom druženju prisustvovali su i framaši s duhovnim asistentima iz Vukovara-Borova naselja, Našica, Černika...

Svima se zahvaljujemo što su nas podržavali družeći se s nama, ali i onima koji zbog snijega nisu mogli doći te su nas hrabrili porukama da misle i mole za naše bratstvo da rastemo i dalje.

Hvala Predobromu za još jedan susret te vas pozdravljamo ispunjeni Božjim blagoslovom i nadahnuti Duhom Svetim. Mir i dobro!

Ivana Turkalj, Frama Požega

*O Bože, zar si pozvao mene?
Teoje usne moje rekoše ime.
Teoju lađu sada ostavljam žalu,
Odsad idem kamo šalješ me ti.*

Papa Ivan Pavao II

